

Klinisch seksuoloog,
psychotherapeut
en auteur van o.a.
Gek van Liefde
(Van Halewyck,
2010)

Ça tue l'amour

Ik hoor het hem nog zeggen, Dalí, met zijn bezwerende stem op de krakende grammofoonplaat die ik van hem had: 'le téléphone, ça tue l'amour'. En gelijk had hij. Er zijn nu eenmaal dingen die elkaar niet verdragen, zoals de liefde en de telefoon. Zo was ik onlangs voor mijn werk naar de andere kant van het land gereisd. Alvorens de terugtocht aan te vatten, ging ik eerst even wat eten. Wachtend op mijn bestelling speelde ik in het restaurant wat met mijn nieuwe gsm. Ik wou de lettertypes vergroten, maar kon de juiste instelling niet vinden, mede uiteraard omdat ik de lettertjes amper kon lezen. Het ergerde me en ik begon binnensmonds wat te vloeken. Blijkbaar luider dan gedacht, want de jongedame aan het tafeltje naast me schoot in de lach. 'Kan ik u helpen,' vroeg ze, 'ik heb net dezelfde'. Ik was blij verrast door haar spontane initiatief en legde mijn probleem uit. Ze nam me de gsm uit handen en begon er verwoed aan te prutsen tot het ding plots afging. Uit pure gewoonte nam ze op. Toen ze zich bewust werd van haar geconditioneerde handeling, duwde ze de telefoon beschaamd terug in mijn handen. Het was mijn vrouw aan de lijn. Ik probeerde uit te leggen wat er gebeurd was, maar besepte zelf het ongeloofwaardige van de situatie. De vriendelijke jongedame, die zich eerst nog uitgebreid verontschuldigde, vertelde vervolgens het verhaal van een collega die er een minnaar op nahield en bij wie de gsm voor een onverkwikkelijke afloop had

gezorgd. In een bui van passionele verliefdheid wou ze haar minnaar een stout berichtje sturen. Ze typte haar niet mis te verstane boodschap, koos het verkorte nummer en duwde op verzenden. Op dat moment stokte haar adem. Even stond de wereld stil. Ze had het berichtje per ongeluk naar haar echtgenoot gestuurd ... Terwijl de melding 'bericht verzonden' verscheen, besepte ze dat haar leven een nieuwe wending had genomen. Als tegenprestatie voor haar verhaal vertelde ik de jongedame wat een vriend van mij was overkomen. Op een cursus had hij iemand leren kennen met wie het klikte, maar door werkomstandigheden miste hij onverwachts de laatste les. Omdat hij het jammer vond dat hij haar allicht niet meer zou terugzien, stuurde hij haar een mailtje om haar uit te nodigen om de volgende zaterdagavond bij hem te komen eten. Omdat ze al in zijn adressenbestand zat, hoefde hij in het veldje van de geadresseerde enkel de eerste twee letters van haar voornaam te typen. De dag erna kreeg hij reactie: 'Oké, bedankt en tot zaterdag!' met haar naam eronder. De bewuste zaterdag had hij grotendeels besteed aan de voorbereidingen: boodschappen doen, koken, de tafel dekken ... zodat hij op het moment zelf al zijn aandacht aan haar kon besteden. Toen op het afgesproken uur de

bel ging en hij de deur opende bleef hij een poosje sprakeloos. Voor hem stond een vrouw die hij recentelijk op een bijscholing voor zijn werk had leren kennen en die hem gemaïld had voor wat achtergrondinformatie. Niet bepaald zijn type ... Ze heette Caro, de vrouw

'Er zijn dingen die elkaar niet verdragen. De liefde en de telefoon bijvoorbeeld'

die hij eigenlijk verwachtte Caroline. Toen hij als geadresseerde 'ca' had ingetypt had zijn pc uit het adressenbestand 'Caro' gelicht, en dat was hem volledig ontgaan. Dat ze in haar reactie met Caro had ondertekend had hij gewoon geïnterpreteerd als een afkorting van Caroline. Als Dalí in deze tijd van elektronische communicatie zou leven, zou zijn legendarische, erectiele snor het zowaar begeven van ergernis en slap gaan hangen als die van een oude walrus.